

Так тонко-тонко сни мене вели

Василь Стус

Так тонко-тонко сни мене вели
повз кучугури й урвища — додому,
туди, назустріч горю молодому,
де в кілька вод мої жалі текли
устами матері, дружини й сина.
Знялась моя жалоба до небес,
бо замість дому був дубовий хрест
так грубо струганий. І в ту хвилину
я був збагнув: ховається життя
за смерті паравани ажурові,
що, люблячи, ми з люблячого крові
річками точимо. Аби знаття,
я б свого серця не віддав нікому
і не стирав би марне постоли.
Так тонко-тонко сни мене вели
повз кучугури й урвища — додому.